

Phụng
Hoàng
Thần

HỒI 97

Kim Cương hiệp đại chiến Song Cầu

Hư Vô Ngọc Nữ chau mày hỏi:

- Theo lời Đinh đại ca gã là một nhân vật hy hữu. Gã đi về phía nào?

Đinh Nhất Bạch đáp:

- Đại khái gã theo hướng tây bắc

Hư Vô Ngọc Nữ nói:

- Hãy để đó. Chúng ta còn dịp gặp gã. Bây giờ hãy tìm vào thành thị ăn uống đã.

Đinh Nhất Bạch hỏi:

- Thi thể tam thủ còn ở trên núi, nhị vị tiểu thư có muốn đi coi không?

Văn Đế Đế cười đáp:

- Chúng chết rồi là được, còn coi làm chi nữa?

Đinh Nhất Bạch thở dài sườn sượt nói:

- Lần đầu tiên tiểu nhân vâng lệnh đi làm việc đã hư rồi. thật chán quá.

Hư Vô Ngọc nữ cười đáp:

- Việc gì mà chán nản. Tam thủ chết là được rồi, có điều không phải chúng ta ra tay hạ sát mà thôi.

Đinh Nhất Bạch nét mặt vẫn buồn rười rượi. Gã gượng cười dẫn hai cô xuống núi còn quay lại nói:

- Lần này rượt theo chúng ta theo đường chính bắc là chệch đường đi Hoàng Sơn. phía trước cách chừng năm dặm đến Tích Khê thành, mé phải là cửa ải Nhật Lập Lĩnh.

Hư Vô Ngọc Nữ đáp:

- Bây giờ không còn sớm nữa. Đêm nay ngủ ở Tích Khê thành, sang mai sẽ lên đường đi Hoàng Sơn.

Ba người xuống chân núi chẳng bao lâu thấy tường thành. Sau một lúc vào thành rồi, Đinh Nhất Bạch chạy trước trên đường lớn kiếm một khách sạn.

Lúc này mặt trời vừa lặn, gã mướn hai phòng lại kê điểm gia sắp hai mâm cơm, một mâm đưa vào phòng cho hai cô. Còn gã ngồi ăn bên ngoài.

Hai cô thấy gã xử sự chu đáo, không giống người thô tục nên cũng thích gã. Ăn cơm xong, lại nghe gã đứng ngoài cửa hô:

- Thưa tiểu thư! Tiểu nhân ở trong phòng giáp vách. Khi có việc tiểu thư chỉ gõ vào vách là được.

Hư Vô Ngọc Nữ đáp:

- Đinh đại ca cứ tùy tiện. Khi có việc bọn ta tự biết cách hành động. Đinh đại ca cứ nghỉ thôi.

Thanh âm của Đinh Nhất Bạch lại vang lên ở bên ngoài cửa:

- Tiểu nhân xin ra ngoài một lát rồi trở về ngay.

Hư Vô Ngọc Nữ nghe nói liền cười hỏi:

- Đại ca ra ngoài làm gì?

Đinh Nhất Bạch hạ giọng thấp xuống đáp:

- Vừa rồi có mấy tên theo dõi nhị vị tiểu thư, chắc là bọn Hắc đạo. Bây giờ tiểu nhân ra ngoài để nghe động tĩnh. Không chừng đêm nay bọn chúng sẽ làm kinh động nhị vị.

Hư Vô Ngọc Nữ cười lạt nói:

- Bọn chúng muốn chết thì đến đây. Đinh huynh bất tất phải điều tra nữa.

Đinh nhất Bạch đáp:

- Tiểu nhân đi không lâu đâu. Để chúng đến quấy nhiễu, sao bằng tiểu nhân rồi thu thập bọn chúng trước đi.

Hư Vô Ngọc Nữ cười nói:

- Đùng giết người bừa bãi. Tiểu muội và nhị tiểu thư còn có lão gia đứng đằng sau, lão không thích giết nhiều người.

Đinh Nhất Bạch hàm hồ đáp:

- Tiểu nhân nhớ rồi. Xin tiểu thư đi nghỉ.

Hư Vô Ngọc Nữ chờ gã đi rồi tiện tay đóng cửa lại, nhìn Văn Đế Đế cười nói:

- Gã hành động rất qui củ, không giống kẻ mới ra đời.

Văn Đế Đế đáp:

- A Kỳ ca nhất định thích y lắm.

Hư Vô Ngọc Nữ nói:

- Ta nhận thấy chỗ hay nhất của gã là lòng dạ thẳng ngay, tính tình quang minh chính đại, không thì khi nào hai cô gái như chúng ta dám thu gã bên mình.

Văn Đế Đế cười đáp:

- Bản lãnh của thư thư thì gã trai nào tặc hại đến đâu cũng không dám nảy ra tà niệm.

Hư Vô Ngọc Nữ nói:

- Đây không phải là vấn đề dám hay không dám mà có nên thu dụng hay không. Không thu dụng gã cũng chẳng dám làm tổn thương đến danh dự của chúng ta.

Sắp sang canh một, lúc này Đinh Nhất Bạch đang ở trên trái núi nhỏ vắng vẻ tại ngoài thành để do thám. Tuy chưa nhìn thấy gì, nhưng tiên liệu giải đất này không phải tầm thường.

Sang canh một gã xuống núi toan bước vào sơn cốc thám thính, chợt thấy ba bóng người từ chân núi chạy lên, dường như cố ý đi về phía gã.

Đinh Nhất Bạch háng đàng một tiếng lơ đi như không thấy gì. Gã tiếp tục từ từ đi xuống.

Bỗng sau lưng có người lớn tiếng hô:

- Phải chăng các hạ là Hồng Trần Kim Cương đại hiệp?

Đinh Nhất Bạch nghe tiếng không khỏi kinh ngạc tự hỏi:

- Hẳn là ai mà nhận ra ta?

Gã quay đầu nhìn lại thì ra một trong ba bóng đen chạy tới Người này là một lão già. Đinh Nhất Bạch quay lại hỏi:

- Ba vị là cao nhân phương nào? Sao lại biết Đinh mỗ?

Ba lão già đến gần chỉ còn cách vài trượng. Lão già đi trước vừa cười vừa đồng dục đáp:

- Cây có bóng, người có tên. Đinh đại hiệp nổi tiếng từ bắc chí nam, dĩ nhiên nhiều người nhận biết. Bọn lão hủ là Quỷ cốc tam lương.

Đinh Nhất Bạch hỏi:

- Đại hiệu của ba vị, tại hạ đã nghe lâu. Không hiểu ba vị có điều chi dạy bảo?

Lão đi đầu thở dài đáp:

- Bọn lão hủ bị hai cái quái vật truy sát không sao thoát được mà đánh thì không lại. Gần tối hôm nay lúc ở trong thành bọn lão đã ngờ thấy Đinh đại hiệp, toan chạy đến cầu viện, nhưng sợ địch trông rõ, đồng thời e ngại đại hiệp không chịu viện trợ, nên phải nhẫn nại chưa dám ra mặt. Sau thấy đại hiệp ra ngoài thành mới mạo muội đi theo cầu viện.

Đinh Nhất Bạch hỏi:

- Hai cái quái vật đó thế nào, bọn chúng thuộc tà môn ở đâu?

Lão già thở dài đáp:

- Bọn chúng quả là lai lịch bất minh, nhưng chắc có mối quan hệ với Cổ Cầm giáo.

Đinh Nhất Bạch hỏi:

- Hiện giờ bọn chúng ở đâu?

Lão già đi đầu đáp:

- Ở toà cổ miếu cách đây không xa. Toà miếu đó không ai đèn hương đã lâu, rất thích hợp là nơi trú ngụ của bọn quái vật.

Đinh Nhất Bạch nói:

- Ba vị đừng đi, chỉ cần cho biết chỗ trú ngụ, Khi tại hạ thu thập quái vật xong rồi sẽ tới nơi thông tri cho ba vị.

Lão già đi đầu nói:

- Đinh đại hiệp! Bọn lão hủ cảm kích vô cùng! Đại hiệp lợi dụng khu rừng bên đường lớn tiến gần về phía cổ miếu, để đề phòng bọn chúng phong thanh chạy trốn. Xong việc mời đại hiệp đến chơi Huỳnh gia thôn.

Đinh Nhất Bạch gật đầu khoát tay đáp:

- Mời ba vị về nhà. Tại hạ đi ngay bây giờ, chắc có giai âm đưa lại.

Dứt lời chàng vọt về phương hướng đã định, trong bụng nghĩ thầm:

- Ta chưa điều tra được nhân vật khả nghi ở trong thành, nhưng thu thập hai tên thủ hạ ở Cổ Cầm giáo cũng là một việc đáng làm, khi trở về báo cáo với tiểu thư, chắc hai vị vui dạ.

Lúc đến gần cổ miếu, bỗng thấy phía trong có tia lửa chiếu ra. Đinh Nhất Bạch đoán là hai quái nhân đang nướng thịt ăn. Gã đề tụ khinh công vọt lên nhanh như chớp hạ mình xuống nóc miếu. Gã cúi xuống quan sát phát giác ra trong sân miếu có hai quái vật tròn ủng ngồi đó. Nhưng gã vừa tới nơi đã bị chúng phát giác. Đột nhiên nghe một tên lớn hơn quát hỏi:

- Ai mà dám dòm ngó bọn đại gia?

Hai quái nhân này là Nhật Nguyệt song cầu, nhưng Đinh Nhất Bạch chưa từng gặp qua, gã nháy xuống cười lạt đáp:

- Quái vật! Chẳng những Đinh đại gia dòm ngó mà muốn thu thập bọn người nữa.

Song cầu nghe nói cả giận, đồng thời tung mình lên quát tháo:

- Quân cường đồ lớn mật! sao dám buông lời cuồng ngạo. Người có giỏi thì ra khu đất cỏ ở sau miếu để phân cao thấp.

Đinh Nhất Bạch thấy bọn chúng rút kiếm chạy ra sau miếu, cũng đi theo liền Khu đất cỏ là một quảng trường, Đinh Nhất Bạch thấy đại cầu nắm lấy tiểu cầu múa tit. Kinh phong rít lên vù vù, bất ngờ đứng ngẩn ra tự hỏi:

- Bọn chúng làm trò gì thế này?

Gã nhận ra công lực đối phương không phải tầm thường liền vận động chân khí xông gần vào quát:

- Quái vật hãy thông tên báo họ. Đinh đại gia không thềm giết hạng vô danh tiểu bối.

Đại cầu thét lớn:

- Người thật hủ lậu, đến Nhật Nguyệt song cầu cũng không biết. Hãy tiếp chiêu đây!

Một người vọt ra như sao sa nhắm đập vào Đinh Nhất Bạch.

Đinh Nhất Bạch thấy thế lại càng kinh dị. Tay quyền vận tới tám thành kinh lực, quát to một tiếng, thẳng thấn nghinh địch

Sầm một tiếng chấn động! "Lưu tinh trùy" bị đẩy trở về. Đinh Nhất

Bạch cũng lão đảo nhưng vẫn đứng nguyên chỗ

Đại cầu đón lấy tiểu cầu, trong lòng kinh hãi, gầm lên:

- Giỏi lắm! Đón được một chiêu không phải lùi lại thật là hiếm có! Coi chừng chiêu thứ hai.

Mười hiệp liền. Đinh nhất Bạch thẳng thắn đón tiếp vẫn đứng nguyên chỗ không xê xích. Nhưng gã cũng nhận ra công lực của song cầu rất cao thâm. Nếu còn tiếp tục đánh nữa tất phải lùi lại.

Đại cầu chưa từng gặp phải đối thủ cao cường đến thế. Lúc hấn ra chiêu thứ mười một liền ngấm ngâm dạn tiểu cầu:

- Sư đệ! Phải dùng đến bím tóc rồi đấy.

Tiểu cầu đáp:

- Chiêu thức của sư huynh cũng phải phát huy toàn lực.

Đinh Nhất Bạch chưa thấy "lưu tinh trụ" phóng ra, cũng đã chuẩn bị. Tay trái thủ thế chờ đợi, tay mặt ngấm ngâm vận tụ công lực không nhúc nhích nữa. lúc Lưu tinh trụ phóng tới, đột nhiên gã vọt lên không ra chiêu "Đảo Phiên thiên hà", dốc người ngược xuống, tay mặt gã vươn ra nắm lấy bím tóc của tiểu cầu đang ngấm ngâm đánh tới. Gã nhân đà đẩy của tiểu cầu vọt đi.

Tiểu cầu bị nắm bím tóc mất sức kháng cự. Bị Đinh Nhất Bạch đem theo ra xa năm sáu chục trượng.

Đại cầu ngó thấy tiểu cầu bị Đinh Nhất Bạch nắm bím tóc vọt đi trong lòng xao xuyên, quát to một tiếng xông tới.

Đinh Nhất Bạch vẫn không đặt tiểu cầu xuống đất, Xách hấn lên như trái cầu khiến hấn dấy dựa loạn lên, miệng quát tháo:

- Quân cho má này! Người có giỏi thì đặt ta xuống!

Đinh Nhất Bạch cười lạt đáp:

- Cái bánh bao đã vào trong tay có khi nào lại bỏ đi. Tiểu quái vật! Người bảo đại quái vật đừng bước ngay. Nếu hấn bước lại gần, ta sẽ bóp nát người như quả trứng.

Tiểu cầu vội lớn tiếng hô:

- Sư ca hãy dừng bước. tiểu đệ tuy không sợ hấn bóp chết, nhưng không chịu nổi nữa rồi.

Đại cầu nghe tiếng liền dừng bước, quát hỏi Đinh Nhất Bạch:

- Người muốn sao bây giờ?

Đinh Nhất Bạch cười khanh khách hỏi lại:

- Phải chăng các ngươi là đồ đệ của Thiên Ngưu tiên ông?

Đại cầu kinh dị hỏi:

- Sao ngươi biết?

Đinh Nhất Bạch đáp:

- Ta nắm bím tóc của sư đệ ngươi là biết ngay. Bím tóc luyện thành cứng nhắc có thể dùng làm ám tiễn. Đồng thời nội công các ngươi là Thiên Ngưu Thần Công. Hừ! Thiên Ngưu tiên ông là tôn phái bí ẩn trong võ lâm, lại là nhân vật quang minh chính đại. Không ngờ các ngươi đi đầu hàng Cổ Cầm giáo.

Đại cầu thét lên:

- Nói bậy! Bọn ta là người quang minh chính đại. Ai đầu hàng Cổ cầm giáo?

Đinh Nhất Bạch đáp:

- Có ba lão già các ngươi muốn rượt theo bọn lão và yêu cầu ta thu thập dùm.

Đại cầu bật tiếng la quái gở:

- Ba lão mà ngươi nói đó là Quỷ cố tam lang hay Bắc Hoang tam báo? Con mẹ nó! Bọn chúng là đồ tồi, lại là kẻ thù giết chú của chủ nhân ta. Bọn ta vâng lệnh chủ nhân đi bắt chúng.

Đinh Nhất Bạch ngạc nhiên đáp:

- Ba lão đó tự xưng là Quỷ cố tam lương.

Đại cầu kinh hãi nói:

- Con mẹ nó! chữ "lương" thêm vào chữ "khuyển" chẳng phải chữ "lang" là chó sói thì còn gì nữa? Ngươi bị mắc bẫy chúng rồi.

Đinh Nhất Bạch liền hạ tiểu cầu xuống nói:

- Thế là ta lầm rồi. Xin lỗi nhé.

Gã dứt lời tung mình vọt đi trở lại đường cũ.

Lúc Đinh Nhất Bạch còn lơ lửng trên không. Đại Cầu vội hô hoán:

- Hảo bằng hữu! Nhận làm chuyện đã rồi. bằng hữu tên họ là gì?

Đinh Nhất Bạch lạnh lùng đáp:

- Suốt đời đại gia chưa nhận lầm ai. Nay nhận lầm là hỏng rồi. Đại gia là Hồng trần kim cương Đinh Nhất Bạch.

Đại câu lớn tiếng hỏi:

- Hảo bằng hữu! Bằng hữu đi đâu đó?

Đình Nhất Bạch lớn tiếng đáp:

- Đại gia phải đuổi theo bọn tam lang.

Đại câu gầm lên:

- Tam lang là kẻ tử thù của tậ chủ nhân. Để chúng nó đó cho bọn ta.

Đình Nhất Bạch đáp:

- Chủ nhân người thì mặc chủ nhân người. Tam lang lừa gạt ta, ta phải giết chúng.

Gã vừa dứt lời người đã vọt đi xa nửa dặm, nhưng gã không hiểu Huỳnh gia thôn ở phương nào, tìm đến trời sáng vẫn chưa ra.

Đình Nhất Bạch sợ hai cô ở trong thành nóng ruột phải chạy về thị trấn vượt tường thành mà vào.

Trời sáng rõ gã đến trước cửa điếm thấy kẻ ra người vào tấp nập. Gã vừa ngó tới Văn Đế Đế đang đứng ở cửa trông ngóng, vội chạy lại nói:

- Nhị tiểu thư! tiểu nhân đã về tới.

Văn Đế Đế hỏi:

- Suốt đêm qua Đình huynh đi đâu?

Đình Nhất Bạch thở dài đáp:

- Tiểu nhân bực mình quá đôi.

Văn Đế Đế không muốn hỏi chuyện ở ngoài cửa điếm nên dẫn gã về phòng. Hư Vô Ngọc Nữ hỏi ngay:

- Đình huynh! Đêm qua đã xảy ra chuyện gì? Tại sao sắc mặt huynh ra chiều tức bực?

Đình Nhất Bạch thở dài đáp:

- Tiểu nhân bị mắc hợm bọn Quỷ cốc tam lang.

Gã liền thuật lại chuyện xảy ra rồi thở dài nói:

- May mà ở chỗ chưa đả thương nhân mạng.

Hư Vô Ngọc Nữ "ủa" một tiếng đáp:

- Song cầu cũng là người bọn mình. Các vị chưa nói chuyện với nhau hay sao?

Đình Nhất Bạch kinh hãi đáp:

- Chúng là người bọn mình ư? Chúng chỉ nói chuyện đi bắt tam lang và tam báo để trả thù cho chủ nhân.

Hư Vô Ngọc Nữ cười nói:

- May mà chưa làm gì tổn thương đến song cầu, chủ nhân của chúng cũng là chủ nhân tương lai của Đinh huynh.

Đinh Nhất Bạch càng kinh hãi nói:

- Nhị vị tiểu thư là chủ nhân của thuộc hạ rồi mà?

Văn Đế Đế cười hỏi:

- Trượng phu của bọn ta là người thế nào của Đinh huynh?

Đinh Nhất Bạch vỗ đầu hỏi lại:

- Tiểu nhân thật là hồ đồ. Xin hỏi vị công tử đó là ai?

Văn Đế Đế đáp:

- Y là Thiết Kỳ Sĩ. Cho Đinh huynh hay điều này là đủ rồi.

Đinh Nhất Bạch nhảy bổ lên nói:

- Đúng là Tiểu Phụng Hoàng Thần, oai danh chấn động võ lâm.

Hư Vô Ngọc Nữ cười nói:

- Ta đoán Đinh huynh đã gặp y rồi.

Đinh Nhất Bạch lắc đầu đáp:

- Trước nay tiểu nhân vẫn muốn kiếm y để ấn chứng võ công, nhưng bây giờ không được rồi. Tiểu nhân chưa gặp y, y lớn nhỏ thế nào cũng chưa biết.

Hư Vô Ngọc Nữ nói:

- Đinh đại ca! Lúc đại ca truy sát Càn Khôn tam thủ ta lại đoán đại ca đã gặp Tiểu Phụng Hoàng Thần lần nữa rồi.

Đinh Nhất Bạch giật nảy mình lên nói:

- Đó là Thiết công tử? Thần công y quả nhiên cao thâm khôn lường! Chà! Tiểu nhân thua về tay y cũng đáng đời.

Văn Đế Đế cười nói:

- Đừng tán dương y nữa. Mau đi ăn cơm rồi còn thượng lộ.

Ba người ra khỏi thành lên đường lớn đi thẳng tới Hoàng Sơn. Dọc đường gặp rất đông người võ lâm cùng đi về phương hướng đó.

Văn Đế Đế bỗng nhìn Hư Vô Ngọc Nữ nói:

- Thư thư! Song cầu đại khái do Sĩ ca phái đi. Bọn chúng chân chính qui thuận rồi.

Hư Vô Ngọc Nữ đột nhiên kêu Đinh Nhất Bạch đứng lại hỏi:

- Đinh đại ca! Song cầu còn nói muốn kiếm tam Báo phải không?

Đinh Nhất Bạch đáp:

- Chúng có nhắc đến tự hiệu Tam Báo, chứ không nói là đi kiếm bọn đó.

Văn Đế Đế hỏi:

- Đinh đại ca biết chúng vẫn ở trong miếu chứ?

Đinh nhất Bạch đáp:

- Chắc chúng đi từ lúc trời sáng.

Hư Vô Ngọc Nữ nói:

- Gặp được bọn chúng mà hỏi thì hay lắm. Không hiểu Thiết công tử đến Hoàng Sơn chưa?

Đinh Nhất Bạch đáp:

- Coi người đi đường không chừng thấy bọn họ cũng nên. Có khi bọn chúng đi kiếm tam lang rồi.

Hư Vô Ngọc Nữ đột nhiên thúc giục Đinh Nhất Bạch:

- Đinh đại ca! Rượt theo cho mau! trong đám người phía trước. Lão già kia là một cao thủ võ lâm. Điều tra coi lão là nhân vật phương nào?

Đinh Nhất Bạch chú ý nhìn một lúc rồi cười đáp:

- Nhãn quang của tiểu thư thật là ghê gớm. Lão hoá trang là người thường đi đường mà tiểu thư cũng nhận ra.

Văn Đế Đế dặn:

- Đinh đại ca! Đừng vắn hỏi người ta một cách sượng để họ trở mặt thì khó hạ đài

Đinh Nhất Bạch cười đáp:

- Nhị vị tiểu thư cứ yên dạ. Tiểu nhân không lỗ mắng thế đâu.

Văn Đế Đế nói:

- Ta không ngại Đinh huynh hành động lỗ mắng mà e bọn lão bối mười người có đến chín người đều là quái vật. Đinh huynh lịch sự cũng không được.

Hư Vô Ngọc Nữ cười nói:

- Mọi tử càng ngày càng thận trọng. Thấy nhân vật khả nghi thì phải tra hỏi, bất luận họ trách hay không trách.

Đinh Nhất Bạch đi trong giây lát đã theo kịp bọn kia. Gã dần dần tiếp cận sau lưng lão già. Nhưng chỉ thoáng cái gã vội quay về.

Hư Vô Ngọc Nữ biết ngay có khác lạ vội hỏi:

- Đinh đại ca! Lão là ai vậy?

Đinh Nhất Bạch thận trọng đáp:

- Tiểu nhân chưa rõ mặt, nhưng đã nhìn thấy sau lưng lão đeo một cái thuẫn quái dị.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi:

- Lão là người cấy lúa hay sao?

Đinh Nhất Bạch đáp:

- Không phải. Không phải. Đại tiểu thư đã nghe lệnh sư kể thiên cổ sự trăm năm trước về những lão quái nhân chưa? Tiểu nhân đã được nghe gia sư nói đến nhiều rồi.

Hư Vô Ngọc Nữ đáp:

- Có chuyện biết chuyện không. Đinh huynh nhận ra lão kia là quái nhân trong hàng lão bối trăm năm trước ư?

Đinh Nhất Bạch đáp:

- Trong đám lão quái nhân trăm năm trước có Toán tử tướng sĩ, Công táng lão nhân, Diệu vong tú sĩ... chẳng lẽ tiểu thư chưa được nghe qua?

Hư Vô Ngọc Nữ kinh hãi nói:

- Nếu Công táng lão nhân xuất hiện là điềm bất tường.

Đinh Nhất Bạch nói:

- Tiểu nhân ngó thấy sợ giật nảy mình. Chẳng lẽ chuyến này đi nguy hiểm phi thường?

Văn Đế Đế vội hỏi:

- Hai vị nói chuyện gì? Tiểu muội chẳng hiểu chi hết?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp:

- Lão già trước mặt kia là Công Táng lão nhân. Bước tiền đồ tất gặp nguy hiểm phi thường, không thì lão chẳng bao giờ xuất hiện.

Văn Đế Đế hỏi:

- Sao thư thư lại chắc thế?

Hư Vô Ngọc nữ đáp:

- Công táng lão nhân là một trong bọn quái nhân nổi tiếng. Ngày trước mỗi khi lão gặp đám đông cao thủ chết là lão lại ra tay mai táng, không để bộc lộ hài cốt. Trước nay lão không đả đấu với ai, nhưng lão đã xuất hiện tất có chuyện phi thường sắp xảy ra.

